

Sue Bentley

Varázslatos

TÉLI
ÁLOMVLÁG

Jóni

Delfin
KÖNYVEK

Az évszázad legnagyobb hóviharának kellős közepén Preeti és a családja sehová sem tud elmenni otthonról. A hószünet idején még a barátaival sem találkozhat, így a világ legunalmasabb szünetére készül. De ekkor felbukkan Üstökös! A varázslatos póni eltűnt ikertestvérét, Fatimát keresi. Vajon a hóvihar közepette Preeti és Üstökös megtalálják Fatimát?

„Azok a részek tetszettek a legjobban, amikor Preeti és Üstökös együtt repültek. Még sosem ültem pónin, és annyira jó lenne egyszer kipróbálni!”

Lili

„Üstökös annyira bátor! A nehéz helyzetekben mindenkinek segít a varázserejével, így végül jóra fordulnak a dolgok.”

Tamás

Sue Bentley

Varázslatos Póni

TÉLI
ÁLOMVILÁG

— részlet —

★ 1. fejezet ★

– Jaj, annyira imádom a havat! – kiáltotta Preeti Nimesh.

A hálósobája ablakán lesett kifelé, ahol a kertre az éj leple alatt mintha egy hatalmas, puha, fehér takarót terítettek volna. Az egész világ megújult.

És még mindig hullottak a lágy pelyhek, amelyek vattapamacsokra hasonlítottak. *Csodálatos, gondolta, sokáig meg fog maradni a hó!*

Preeti kirohant a folyosóra.

– Anya! Apa! Nagymama! Kinéztetek már a kertbe? – kérdezte.

Kitárult a szülei hálósobájának ajtaja, és Mr. Nimesh lépett ki pizsamában, álmosan pislogva.

– Tudod te, hogy hány óra van Preeti? Vagy esetleg ég a ház? – kérdezte, majd betért a hajába.

– Nem ég a ház! – felelte Preeti mosolyogva. – De nem tudtam tovább aludni! Nézd! – Azzal széttárta a folyosó ablakának függönyeit, hogy az apukája is láthassa a havat.

A továbbra is hulló pelyhek elhomályosították odakint a fehér tájat. Reggelente nagyon sok busz és autó járt erre, de ezen a napon semmi sem mozdult. A hólepte kocsik némán várakoztak a házak előtt.

– Ejha! – kiáltott fel az apukája. – Legalább húsz centi hó esett, így mára biztosan bezárják az iskolát, és én is gyalog megyek a rendelőbe.

Mr. Nimesh orvosként dolgozott, de legnagyobb szerencséjére az orvosi rendelő csak pár utcányira volt a házuktól. Vissza-ment a hálószobába, és Preeti hallotta, hogy az anyukájához szól.

– Tök menő, hogy nincs ma iskola! – csapta össze a kezét örömeben. Szeretett ugyan iskolába járni, de ha választani kellett az iskola és a hóban játszadozás között,

akkor nem is kérdés, melyik mellett döntött.

Kinyílt a másik hálószoba ajtaja is, ahonnan egy kisfiú rohant ki a folyosóra. Sötét haja olyan fényesen csillogott, mint Preetié, de az övé rövid volt és göndör.

– Hó! Hó! Hó! Láttad? – sikoltotta Viren körbe-körbe futkározva, miközben úgy csapkodott a karjával, mint egy emberi szélforgó.

– Igen, persze, hogy láttam – forgatta a szemét Preeti. – Nem hallottad, amit apának mondtam?

Viren hatévesen három évvel volt fiatalabb a nővérénél, és annak ellenére, hogy a korához képest elég kicsi volt, a lelkesedése egy mókushoz hasonlított. Amikor végre abbahagyta a forgást, grimaszt vágott a nővére felé.

– Hódinoszauruszt fogok építeni a kertben! – kiáltotta, és bandzsított. – Segíthetsz, ha szeretnél!

– Még nem tudom, mit fogok csinálni
– felelte Preeti. – Lehet, felhívom Lisát és
Hayley-t, hogy jöjjenek át.

– Lisa és Hayley nagyon unalmas! – sziszegte Viren. – Csak ruhákról meg buta lányos dolgokról beszélnek a tévéből!

– Nem is! – védte Preeti a két legjobb barátját. – Csak azért zavarnak, mert nem akarnak együtt lógni az irtó idegesítő kisöcsémmel! – mondta, kihangsúlyozva minden szót.

– Hát én sem akarok együtt lógni velük!
– nyújtotta rá a nyelvét az öccse, majd visszarohtant a szobájába, és becsapta az ajtót.

– Fiúk – sóhajtotta Preeti, majd visszament ő is a szobájába, hogy meleg ruhába bújjon és csizmát húzzon. A nagymamája éppen reggelit készített odalent, amikor Preeti megérkezett a hatalmas ebédlőbe. Tágas, világos helyiség volt asztalokkal, székekkel és kényelmes kanapékkal, ahonnan rá lehetett látni a kertre.

Sunetra Nimesh világoszöld szárit viselt, és őszülő, sötét haját kontyba tűzte a feje búbján. Apró fülbevaló csillogott a fülében. Kedvesen mosolyogva nézett az unokájára.

– Jó reggelt, édeském!

– Jó reggelt, nagyi! – dalolta Preeti, és leült az asztalhoz, hogy frissen készített lepénykenyeret egyen. Egyszerűen imádta, amikor a nagymamája ilyet sütött. Annyival finomabb volt, mint a reggeli gabonapehely!

Alig várta a következő néhány napot. Olyan lesz, mint a téli szünet! Evés közben máris terveket szőtt. Meg akarta keresni a régi szánkóját a pajtában, és akkor Lisával és Hayley-vel elmehetnek a közeli parkba a nagy dombhoz, és szánkóversenyt rendezhetnek, hogy ki tud gyorsabban lecsúszni a hólepte lejtőn.

Preeti elhatározta, hogy fel fogja őket hívni, amint megeszi a reggelijét.

– Mit mondanak az időjárásról? – kapcsolta be a nagymamája a tévét.

Preeti felnézett, amint a műsorvezető beszélni kezdett.

– Heves havazások várhatóak a következő két hétben, így azt kérjük a lakosságtól, hogy aki teheti, maradjon otthon. Rengeteg út járhatatlanná vált, és a legtöbb iskolát és irodát bezárták. Jelen pillanatban a buszok sem közlekednek.

– Ó! – Preeti lelkesedése alábbhagyott. Lisa és Hayley messze laktak tőle, a város

másik felén, így esély sem volt arra, hogy meglátogassák. – Nem is lesz olyan jó a szünet, ha végig egyedül kell lennem – sóhajtott szomorúan.

– Még jó, hogy a testvéreddel játszhattok! – felelte a nagymamája, és öntött egy pohár tejet.

Ja, szuper, gondolta Preeti. Hiszen még csak az hiányzott, hogy az öccsére is vigyáznia kelljen.

– Jó reggelt! – lépett Mrs. Nimesh Virennel az ebédlőbe.

Preeti észrevette, hogy anyukája is kényelmes ruhát visel a szokásos szoknyája és elegáns kosztümkabátja helyett, amit általában az ügyvédi irodába viselt. Biztosan ő is otthonról fog dolgozni ma.

Preeti megköszönte a reggelit, és felállt.

– Megnézem az állatokat az istállóban. Nagyon hideg van odakint, és lehet, kell nekik még szalma.

– Most örülnöd kéne, hogy mégsem kaptad meg azt a pónit, amit annyira szeretted volna – mondta az anyukája. – Gondolj bele, hogy milyen lenne ebben a rémes időben gondoskodni róla!

– Nem bánnam – felelte azonnal Preeti, és komolyan is gondolta. Bármit megtett volna egy saját póniért. Folyamatosan a lovakról beszéltek Lisával és Hayley-vel is.

– Majd én segítek! – mondta az öccse, és felkapott egy lepénykenyeret.

A nagymamája viszont a karjára tette a kezét.

– Nem, nem segítesz! Előbb megeszed a reggelit! – parancsolta. – A nővéred majd megeteti azokat a nyulakat és a tengerimalacokat.

Preeti felvette a kabátját a lenti kamrából, és kilépett a hideg, tiszta levegőre, amit a hóesés teljesen felfrissített. Jeges szél támadt, a hópelyhek marták az arcát, és rátapadtak a szempillájára. Azon gondolkodott, vajon Lisának és Hayley-nek is hiányzik-e, hogy együtt játszanak.

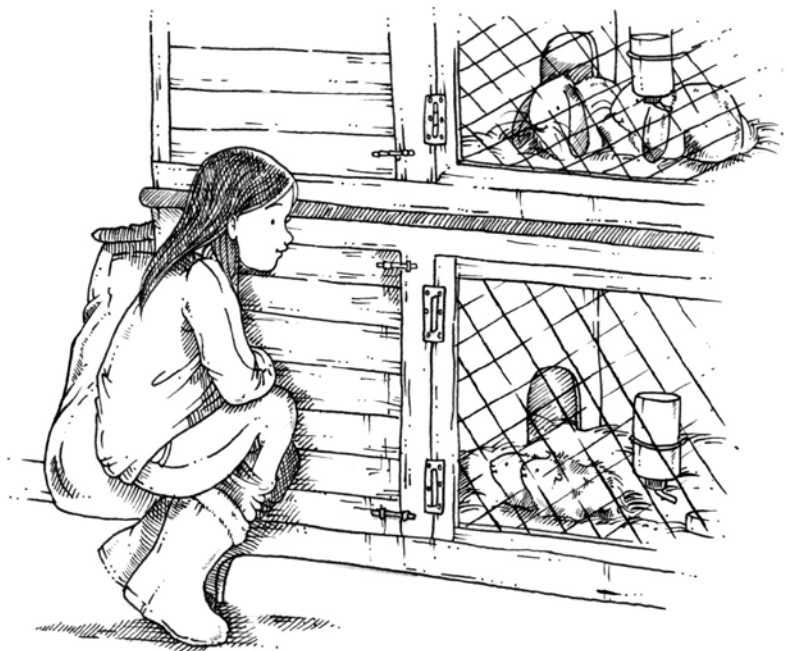
Preeti feljebb rántotta a kabátját, és átmasírozott a mély havon. A csizmája majdnem teljesen lesüllyedt, ahogy lassan haladt a hatalmas, régi pajta felé a kert másik végébe. Mögötte elmosódtak a fehér mezők és az erdők. Kitarta az istálló ajtaját, és belépett.

Azonnal megérezte az állatok meleg illatát. Az istálló egyik végében volt az apu-

kája fűnyírója, munkapadja és a kertészszer-
számok. Három ketrec helyezkedett el a fal
másik végében.

– Sziasztok, srácok! – szólalt meg Preeti,
és leguggolt, hogy beszélgesen a tengeri-
malacokkal és törpenyuszikkal. – Képzeljé-
tek, esik a hó! Nagyon jó, hogy ti itt vagy-
tok a melegben!

Az apró állatok a ketrecnek feszülve szí-
matolták a kezét. A kedvence a két tengeri-

malac volt, Chandra és Surya. Surya aranybundája hullámosan nőtt, amíg Chandrának selymes, ezüsttel pettyezett szürke szőre volt.

Preeti megtöltötte a vizestáljaikat, megtette őket, és kicserélte alattuk a koszos almot. Szerencsére nemrégiben vásároltak eledelet. Egy helyi földműves rengeteg szalmát és szénát adott el nekik. Szóval nem számít, meddig tart a havazás, az állatoknak van elég ételük, és melegben lesznek.

Éppen befejezte az állatok ellátását, amikor élénklila fény villant, és egy csillogó felhő jelent meg a pajta közepén. Preeti ragyogó kristálycseppeket látott, amik a kabátja ujján ütköztek ki.

– Ó! – húzta össze a szemét, és próbálta kivenni, mit is lát a színes ködben. Valamiféle furcsa jégvihar csapott volna be a pajtába?

Amikor a köd elkezdett feloszlani, Preeti meglátta, hogy egy póni sétál felé. Erős al-

katú volt, szabályos fejjel, és gyönyörű vilá-
lágos, barnásszürke szőrrel, amit sötétszürke
sörény és farok koronázott meg.

– Tudnál nekem segíteni, ha megkérhet-
lek? – kérdezte lágyan nyihogva.